

И. Стубелъ

Пролѣтъ надъ Родината

I.

Върни се, птичко гласовита, . . .
Въ земята родна и честита
гората вече зеленѣй,
и клони цѣфнали люлѣй.
Сега е пролѣтъ — отъ душица
запѣй ни твойта пѣсенчица. . .

Тя, мѣнишката пѣсень свята,
ще стигне горе небесата,
и, като свѣтълъ Божий знакъ,
отъ тамъ ще се завърне пакъ,
сѣня да буди на звездитъ,
да грѣй на хората въ душитъ,

Да носи радостъ благодатна
на всѣки домъ и нива златна,
и въ жаднитъ за дѣждъ бразди,
зърното зърно да роди,
та утромъ всѣки класъ пшеница,
да слави твойта пѣсенчица.